

Meisje aan de Overkant

André Van Butsel

Meisje aan de Overkant

ROMAN

Copyright © 2022 André Van Butsel
Omslagontwerp: André Van Butsel
Beeld auteur: Ingrid De Buyst
Zetwerk: André Van Butsel
Beeld cover: Shutterstock Inc. - KorArkaR
Redactie: Ingrid Verhelst
Druk: Brave New Books - 2022
Uitgever: André Van Butsel

www.andrevanbutsel.be
www.facebook.com/andre.vanbutsel
www.linkedin.com/in/andré-van-butsel

Roman
ISBN print 9789464652772
ISBN e-book 9789464652789
NUR 302
BISAC FIC019000
D/2022/André Van Butsel, uitgever
FBA 1DDB-BE-FD
FXB 1DDB-BE-FD
YFMF 1DDB-BE-FD

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de uitgever noch de auteur aansprakelijk worden gesteld voor eventuele schade die het gevolg is van enige fout in deze uitgave. Dit is een fictief verhaal. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages, gebeurtenissen en achtergronden, evenals iedere vorm van herkenning in dit boek berusten daarom op louter toeval.

*“Those who dream by day are cognizant of many things
which escape those who dream only by night.”*

Edgar Allan Poe – Eleonora

*“Mijn neven en nichten mochten dan automonteur zijn en
winkelbediende en stationschef, in hun hart waren het nog boeren,
maar één generatie verwijderd van roggebrood en koeienmest.
Ik heb het natuurlijk over de jaren zestig van vorige eeuw, een
vervlogen tijdperk.”*

J.M. Coetzee – Langzame man

Voor Ingrid, Nils, Maaïke, Lotte en Ellie

Nobody seemed to know me

Everybody passed me by

CREAM - Crossroads

René Nieuwelinck vluchtte weg van de joelende horde. Waarom in godsnaam moest elke speeltijd gepaard gaan met zo'n oorverdovend kabaal? Hij liep naar een bankje in een rustige hoek. Uit zijn broekzak haalde hij een stapeltje kauwgomplaatjes. Een fijn glimlachje zweefde om zijn mond. Een voor een bekeek hij de bloedmooie diva's: Gina Lollobrigida in een piepkleine roze bikini, Ava Gardner in een waanzinnig zwart negligeeetje, Brigitte Bardot, op een strand in een witte nog piepkleinere bikini, Sophia Loren, in een zwarte jurk met een naveldiep décolleté. Verder een resem vechtjassen uit westerns en oorlogsfilms: Errol Flynn, John Wayne, Kirk Douglas, Gregory Peck.

Een dommig ogende jongen met een bonkig kubushoofd en vettig blond haar kwam naast hem zitten. 'Wat heb je daar?'

René schoof een eindje weg. 'Filmsterren.'

'Komaan Nieuwelinck, laat zien.'

'Ga weg, Vanachteren.'

‘Laat me zien of ik roep Dolf.’

Met tegenzin gaf René hem het stapeltje.

Vanachteren bladerde door de plaatjes. Zijn koekendooshoofd gloeide van opwinding. ‘Trapp! Moet je zien. Nieuwelinck heeft blote wijven!’ riep hij naar een groepje dat wat verderop zat te knikkeren.

‘Ze zijn niet bloot, stommeling. Ze hebben kleren aan.’

‘Waar heb je ze vandaan?’

‘Van mijn neven.’

‘Moet je deze zien.’ Vanachteren hield het plaatje vlak voor zijn neus. Een indiaanse op een afgezaagde boomstam, in een leren woudlopersjurkje met franjes, het gitzwarte haar in vlechten over haar boezem. ‘Wat een memmen. En benen tot in Honolulu. Hoe heet ze?’

‘Lisa Gay.’

‘Ken ik niet. En deze?’

‘Gina Lollobrigida.’

‘Gina Lolo ... Lolo ... Wat is het? Een hoer op een strand?’

‘Ik zeg het toch. Een filmster.’

‘Ken ik ook niet.’

‘Zag je haar nooit in een film?’

‘Waar dan?’

‘Op tv.’

‘We hebben geen tv. Hey Trapp, kom kijken. Nieuwelinck heeft blote wijven.’

‘Verdomme Vanachteren. Niet zo luid!’

Trappeniers, de grootste jongen van de klas, kwam erbij. Hij gaf Vanachteren een plets tegen zijn hoofd en stak een wijsvinger voor zijn neus. ‘Als je me nog één keer Trapp noemt, geef ik je een trap in je inktpot. Geef hier.’ Hij bekeek

de plaatjes. De vechtjassen smeed hij op de grond. ‘De wijven hou ik.’

René raapte de vechtjassen op en ging voor Trapp staan. ‘Ik wil ze allemaal terug.’

Trapp gaf hem een duw. ‘Gegeven is gegeven.’

‘Alleen om naar te kijken.’

‘En nu zijn ze van mij.’

‘Geef ze terug of ...’

‘Of wat?’

‘Daar heb je Dolf,’ zei Vanachteren, en muisde er vanonder.

‘Verstop ze, vlug!’ zei René.

Te laat. Daar kwam ze. Als een roofvogel op weg naar een kadaver: zuster Pancratia, Dolf. Een plomp massief gevaarte met een perenlijf, een ballonhoofd, bolle spiegelei-ogen en pofwangen met paarse bloedaders. Ze bleef staan voor het tweetal, de voeten op kwart voor drie. Zwart stekelhaar priemde als harige spinnenpoten uit haar neusgaten. Boven haar lip prijkte de snor waaraan ze haar bijnaam dankte.

Een colonne termieten kroop over Renés rug.

Met haar benige klauwen trok ze Trapp de diva’s uit handen. ‘Wat voor smeerlapperij is dit?’

‘Dat moet je aan René vragen.’

‘Twee woorden, Trappeniers.’

‘Dat deed ik toch zuster, het waren er zelfs meer.’

‘René, wat is dit?’

‘Filmsterren, zuster.’

‘Zijn die van jou?’

‘Ja, zuster.’

‘Zijn er nog?’

Hij gaf haar de vechtjassen. Ze bekeek de plaatjes vluchtig, stak ze in haar pij, greep zijn linkeroor en sleepte hem naar de donkerste hoek van de speelplaats.

‘Ga hier maar staan, meneer de filmster.’

‘Zuster, ik ...’

‘Zwijgen. Ik wil je niet meer horen.’

Zijn oor gloeide als een sintel. Wat een ellende. Waarom ook bracht hij zijn filmsterren mee naar school? Nu was hij ze kwijt. Wat een blunder. In een nonnenklooster lopen flierefluiten met filmdiva's in korte rokjes, pietluttige badpakjes en pikante nachthemdjes, was vragen om trammelant. Hij had beter moeten weten. Waarom moesten uitgerekend de twee grootste klootzakken erop af komen? Hij keek troosteloos naar het elastiekje in zijn hand. Dan naar Pancratia, die alweer een andere jongen een oor aan het uitdraaien was. Hij wenste haar het heetste hol in de hel toe. De vuile Hitlerteef. Met die vieze spinnenpoten en die smerige snor. Elke keer weer strafte ze hen voor de pietluttigste feiten. Vond het nog leuk ook. Was ze zelf nooit kind geweest? Het misbaksel? Kleine Pancratia met een bal, op de schommel, of met een springtouw? Moeilijk voor te stellen. Een boosaardig reptiel was ze, dat waarschijnlijk schoppen had gekregen van haar vader omdat ze de kat in brand stak of een kip levend pluimde.

Vanachteren, de valsaard, stond wat verderop te grimassen. René had veel zin om een baksteen tegen die holle koekendooskop te meppen. En met Trapp had hij ook een eitje te pellen.

Na het laatste belsignaal liep hij naar de fietsenstalling. Hij trok zijn fiets uit het kluwen buizen met wielen en sleurde

daarbij een andere over de grond. Enkele goed gerichte schoppen en het vehikel liet los. Boekentas op het bagagerekje, snelbinder eroverheen, klaar om te vertrekken.

Hij kreeg een duw in de rug. ‘In vorm voor de pruimenjacht, Nieuwelinck?’

Hij keek om. Trapp. Dat ontbrak er nog aan. ‘Laat me gerust. Ga maar alleen op pruimen jagen.’

‘Je gaat mee of het is boel.’

‘Pruimen hangen in bomen. Je moet er niet op jagen maar ze plukken.’

‘Nieuwelinck, ik ga niet ontkennen dat je slim bent, maar je bent zo achterlijk als een velopomp.’

‘Ik ga naar huis.’

Trapp greep hem bij zijn kraag. ‘Nee, je gaat mee.’

‘Ik moet op tijd thuis zijn van moeder.’

‘Hang je nog aan haar melkbussen misschien?’

Hij trok zich los. ‘Poten thuis. Ik kan jullie toch nooit bijhouden met mijn fiets.’

‘Wat scheelt eraan?’

‘Hij valt zo goed als uiteen.’

‘Je kan toch wel even rap rijden als de wijven? Vooruit. Volg mij.’

‘Mijn remmen zijn kapot.’

‘Die van mij ook.’

‘Trapp. Ik heb geen zin. Punt uit.’

‘Dat heb je wel. Zo geraak je ook eens aan een lief.’

De pruimenjacht. Was dat de manier om aan een lief te geraken? Hij dacht het niet. Het liefst bleef hij ver weg van deze liefhebberij, maar na het gemekker van de anderen dat hij wel eens mocht stoppen met de leperd uit te hangen, moest hij

wel meedoen. Dat zijn aanwezigheid bij zulke evenementen altijd een zekere rampspoed teweegbracht, kreeg hij niet aan hun apenverstand gebracht.

De jongens wachtten de meisjes op aan de schoolpoort. Daar kwamen ze, de juffertjes met hun glimmende blauwe en roze fietsen, hun opwaaiende jurkjes en witgelakte schoentjes. De achtervolging werd meteen ingezet. De trutjes kwetterden als een toom kippen met een clan vossen achter zich aan. Er werd geduwd en getrokken, gehuild en gelachen, geschreeuwd en gescholden. Met zijn kaduke vehikel bleef René angstvallig in de staart van het peloton. Dit kon nooit goed aflopen.

En zo gebeurde, in de afzink van de Bosberg. Vooraan plaatsten Vanachteren en nog een jongen hun fietsen dwars over de weg. Trapp vloog vanuit de achterste gelederen naar beneden, slalomend als Eddy Merckx in de afdaling van een col van eerste categorie. Zonder remmen. Nochtans handig bergafwaarts, remmen. Met een rotvaart ramde hij de versperring. De misselijkmakende klap van in elkaar hakende fietsen weergalmde griezelig over akkers en weilanden. René wist met moeite het kluwen te ontwijken en stapte af. Enkele koeien hieven verbouwereerd de logge kop, met een blik van zijn-mensenkalveren-waarlijk-nog-leeghoofdiger-dan-onze-eigen-nazaten? Vanachteren en de andere jongen kropen snotterend recht, peuterend aan de kiezeltjes en brokjes asfalt in de schaafwonden op knieën en ellebogen. Trapp lag bewegingloos op het wegdek, op zijn rug, armen gespreid, bloedend uit mond, neus en oren, de ogen opengesperd, alleen het wit zichtbaar, alsof hij een kijkje nam in het raderwerk van zijn schedel. Een doodgeschoten boef. De grieten krijsten

het halve dorp bij elkaar. De ambulance kwam eraan en Trapp werd met een knikkebollende kop afgevoerd.

René stond de hele tijd aan de grond gekluisterd en wist wel zeker dat Trapp de eerste weken niet meer op pruimen zou jagen. Zijn verdiende loon.

Nee. Dat mocht hij niet denken. Stel dat de klootzak doodging. Dat moest nu ook weer niet. Hij nam zijn fiets en ging te voet naar huis. Het jachtseizoen was voorbij. De pruimenjacht was echt geen manier om vriendinnetjes te maken.

Toch wilde hij er graag eentje, een vriendinnetje. Meer dan wat ook. Het was echt niet makkelijk, vriendinnetjes maken. Zussen om mee te oefenen had hij niet. En de nonnen werkten ook niet echt mee. Waarom moesten er aparte scholen zijn voor jongens en meisjes? Waarom niet allemaal samen in één klas? Dat zou toch veel leuker zijn? Vreesden ze misschien dat er ontucht zou van komen? Vuile manieren? Doktertjespraktijken?

Nee. Meisjes zagen hem niet staan. Hoezeer hij ook zijn best deed. Hij was doorzichtig voor ze. Een doorschijnend spook. Hij had de moed allang opgegeven. Hij hoorde wel hoe ze hem beschimpten, een hand voor de mond, fluisterend en proestend om zijn slungelige armen, zijn flaporen, zijn beentjes met de knieën van een pasgeboren kalf. Onnozele totebellen. Giftige creaturen. Met hun stomme vlechten en paardenstaarten, hun schrille stemmetjes en dwaze giechel-tjes, hun domme spelletjes met springtouwen en blokjes om tegen te schoppen.

Meisjes hoorden op de planeet Mongo.

Een uur later dan gewoonlijk kwam hij thuis. Hij opende het

hek, begaf zich naar het werkhuis en gooide zijn fiets tegen de muur. De ketting brak en ratelde op de grond. Ook dat nog. Hij sloot de poort van het werkhuis en stak het erf van de kleine L-vormige boerderij over naar het woonhuis. Aan de overkant, in de Fox, het café dat al een tijdje leeg stond, was er de laatste dagen flink wat bedrijvigheid. Wat was daar weer aan de hand?

Hij opende de voordeur en liep door de gang naar de keuken. Moeder stond aan het aanrecht sperziebonen te kuisen. Ze keek naar de klok en riep: ‘Is dat nog een uur om naar huis te komen?’

Hij plaatste zijn boekentas op een stoel.

‘Besef je wel hoe ongerust ik ben?’

‘Wanneer eten we?’

‘Waar bleef je zolang?’

‘Er was een ongelukje.’

‘Hoezo?’

‘Trappeniers is met zijn fiets tegen die van Vanachteren gereden.’

‘Heeft hij zich pijn gedaan?’

‘Hij ligt in het ziekenhuis.’

Haar gezicht betrok. ‘Wat?’

‘Hij bloedde nogal uit zijn kop. En bewegen deed hij ook niet meer.’

‘En dat noem jij een ongelukje? Waar is dat gebeurd?’

‘Op de Bosberg.’

‘De Bosberg? Aan de andere kant van het dorp? Wat had je daar verloren?’

‘Trappeniers wilde dat ik meedeed aan de prui... aan de ... de ... velokoers met de meisjes.’

‘Trappeniers en Vanachteren. De zoon van een voddemarchand en een konijnenpoelier. Zijn dat de vrienden waar je tegenwoordig mee optrekt?’

‘Het zijn mijn vrienden niet.’

‘Nee, want je hebt er geen. En jij? Ben je ongedeed?’

‘Ja, ik reed achteraan.’

‘Doe dit nooit meer. Ik was doodongerust.’

‘Waar zijn Marcel en Fernand?’

‘Begin maar niet over iets anders.’

‘Zijn ze al thuis?’

‘Natuurlijk zijn ze thuis. Ze hebben examens. Ze zijn boven aan het studeren.’

‘Zou je oma niet halen vandaag?’

‘Ik heb haar teruggebracht. Ze was weer compleet kiere-wiet.’

Spijtig. René vond het altijd leuk als oma er was, oma met haar verfrommelde appelgezichtje. Ze dronk een kopje koffie met zijn moeder, at een paar zandkoekjes, wreef een halve kilo snuiftabak in haar neusgaten, niesde een keer of tien en doezelde weg in de fauteuil. Als ze na haar slaapje wakker schoot was het dolle pret. Dan kroop ze op handen en voeten over de vloer of snuisterde als een woelrat in alle keukenkasten, waarop moeder vroeg: ‘Wat zoekt ge nu weer?’

‘Mijn pijp!’ riep oma dan, of: ‘Stoofhout!’

‘Wordt ge nu helemaal zot? Ge rookt niet eens een pijp.’

Andere keren riep oma lelijke woorden naar moeder, zoals hoer en scharminkel. Hoer was een zeer vies woord, wist René. Vanachteren had onlangs Trapp zijn moeder een hoer genoemd. Het kostte hem een bloedneus. Moeder zou oma geen bloedneus kloppen. Zo zat ze niet ineen. Moeder sloeg

niemand. Ook hem niet. Toch werd ze zeer boos als oma dat vieze woord uitsprak. ‘Ge zijt nog zotter dan een koestaldeur,’ zei ze dan. ‘Als ge niet zwijgt breng ik u terug.’

‘Naar ’t parlement? Nooit!’

‘Wie heeft het nu over ’t parlement? Naar ’t rusthuis!’

René had er geen flauw idee van wat oma bedoelde met dat ‘parlement’, maar ze was er nogal boos op. ‘Ze moesten die smeerlappen daar allemaal tegen de muur zetten,’ had ze vorige week gezegd. Hij wist niet welke smeerlappen er in het parlement zaten, maar het stond wel vast dat hij er nooit een voet in huis zou zetten.

Moeder droogde haar handen. ‘Ga je huiswerk maken. Daarna eten we.’

Hij nam zijn schooltas en ging naar boven. Fernand lag op bed een boekje te lezen. Uit het portatiefje op zijn nachtkast klonk *Get Back* van The Beatles. Studeren noemden ze dat.

Het schooljaar liep op zijn laatste benen. Veel huiswerk had René niet. Vraagstukken. Regel van drie. Fluitje van een cent. Daarna keerde hij terug naar de keuken. Fernand en Marcel zaten al aan tafel.

‘Waar zat je nu weer?’ vroeg Fernand.

‘Mijn fiets is kapot.’

‘Alweer?’

‘De ketting brak. Je moet ze herstellen.’

‘Jaja. Als ik eens goesting heb.’

Moeder zette koffie, van Jacqmotte, een ander merk wilde ze niet. Daarna sneed ze boterhammen van haar zelfgebakken brood. Het rook altijd heerlijk in haar keuken. Behalve als ze savooien of spruiten kookte.

René vond moeder een echte keukenprinses. In haar blau-

we voorschoot met witte streepjes toverde ze de lekkerste gerechten uit haar geblutste kookpotten. Brood en aardappelen, vlees en groenten, fruit en zuivel, alles werd door haarzelf gebakken, gekweekt, geslacht, geogst, geplukt en gemolken. En altijd de juiste porties. Als er toch overschotjes waren, kokkerelde ze die een dag later als voorgerechtje opnieuw op tafel. Niets ging verloren. Het woord ‘afval’ stond niet in haar woordenboek. In haar kookboek ook niet. In de zomer bakte ze zandkoekjes en mattentaarten. In de winter koninginetaart en wafels. Met boter en bruine suiker. Ja, aan haar tafel was het altijd een lekkere bedoening. Het aanrecht was een rommeltje van jewelste. Oude kranten, rieten manden, lege luciferdoosjes, uitgelopen balpennen, scheefgezakte fotokaders, vergeelde handwerkjes, potloden zonder punt, half ingevulde kruiswoordraadsels, fruitschalen met voze appels, notitieboekjes vol haastig gekribbelde recepten, weerspreuken en flauwe moppen uit De Druivelaar ... alles kon je er vinden. Af en toe raakte een haakwerkje zoek. Dan hielp René haar om het terug te vinden.

‘Ma, weet jij wat hier rechtover gaande is?’ vroeg Marcel, de oudste.

‘Je bedoelt de Fox?’

‘Ja, het is er zo druk de laatste dagen.’

‘Nieuwe uitbaters. Een echtpaar uit West-Vlaanderen. Ze heten ... hoe was het ook alweer ... zo’n merk van koersauto’s.’

‘Porsche,’ zei Fernand.

‘Nee ... ik ...’

‘Ferrari?’

‘Ja, dat is het.’

‘Hebben ze kinderen,’ vroeg René.

‘Drie.’

‘Jongens of meisjes?’

‘Meisjes. Rufus, de vader, levert bier en frisdrank aan huis, zijn vrouw Lea doet het café. Morgen is het opening. Dat wist het gesproken dagblad te vertellen.’ Het gesproken dagblad, dat was François, de kleermaker van twee huizen verder.

René krabde zijn kruin. Drie meisjes. Nog drie trutjes die hem niet zouden zien staan. Ze moesten maar niet te veel over de vloer komen. Of toch. Stel je voor dat hij voor hen wel zichtbaar was. Geen doorschijnend spook maar een mens van vlees en bloed. Nieuwelinck René, geboren 1957, twaalf jaar oud. In gedachten verzonken at hij zijn boterhammen met kaas en confituur. Zijn lievelingskost.

Na het eten zocht hij Minou III, zijn driepotige lapjeskat – de vierde poot raakte ze kwijt in een konijnenvaak op de kouter achter het erf. Ze kwam hem tegemoet uit de schuur. Hij gaf haar aaitjes. Haar rug bolde op. ‘En waar is onze Pitou?’ vroeg hij. De kat antwoordde met een knorretje. Pitou, haar vriendje, zou wel weer aan het stoeien zijn met de kattinnen van de burens. Hij had medelijden met zijn Minoutje. Zo bedrogen worden. ‘Stoute Pitou,’ zei hij. Minoutje knorde alweer. ‘Wat ben je toch een slimme poes, je begrijpt echt alles.’ Hij nam de kat mee naar de keuken.

Marcel zat aan tafel met een Latijnse tekst en een woordenboek. Hij volgde Grieks-Latijn. Af en toe vroeg hij aan René om woordjes voor te lezen, die hij dan uit het hoofd moest vertalen naar het Latijn. Daardoor kende René ook al veel Latijn. Zoals hond, dat was een *canis*.

Van Fernand geen spoor. Hij zou wel weer in de werkplaats zitten. Oude fietsen uit elkaar halen en ineen flansen.

René knipte de televisie aan, een Philips met vergeelde drukknoppen. Drie kanalen: Brussel Vlaams, Brussel Frans en Rijsel. Hij was net op tijd voor het achtuurjournaal met Jan Bauwens, wiens zwarte snor en vlammeende ogen hem na honderden journaals nog altijd de rietepetiet bezorgden. Elk woord van de man klonk als een evangelie.

Er was vaak oorlog op tv. Geen Hollywood-oorlog maar een echte. Zwaarbewapende soldaten met struiken op hun hoofd en mensen met spleetogen die werden beschoten en in brand gestoken vanuit helikopters en vliegtuigen. Het was een vuile oorlog. Hij heette Vietnam. Hoewel de beelden René angst inboezemden, was hij elke dag benieuwd naar de laatste ontwikkelingen. Hij vroeg zich af waarom hij zo aange trokken werd door zulke afschuwelijkheden. Dan maakte hij zich zorgen of het wel de juiste kant opging met hem. Oorlog moest verschrikkelijk zijn. Moeder vertelde er vaak over. Hoe de herberg van grootvader vol Duitsers had gezeten en dat ze met haar zussen eieren met *Zwiebeln* had moeten bakken. *Zwiebeln* waren ajuinen, Duitse ajuinen. Ze zei dat grootvader zich elke keer boos maakte als de moffen heimatliederen zaten te bulderen in zijn café. 'Dat ze hier al onze eieren opeten en de hele avond stinkende scheten laten van die ajuinen, mij best, maar ik weiger op mijn accordeon te spelen voor die schoften.' Grootmoeder had hem moeten kalmeren of ze hadden hem gedeporteerd of ter plekke doodgeschoten. Moeder zei dat veel Duitse soldaten ook maar simpele boerenzonen waren, maar dat hun oversten smeelappen waren, vooral die met een doodskop op hun kepie. Toen de moffen vertrokken,

hadden ze beloofd om na de oorlog op bezoek te komen. Ze hadden geen enkele moffensoldaat teruggezien, zei ze.

Moeder wist alles over de oorlog.

René ook.

Na het journaal trok hij naar boven en sloot zich op in zijn kamer, waar hij een perfect uitzicht had op de Fox aan de overkant. Het was er stil. Voordeur gesloten. Gordijnen dicht. Geen meisjes te zien. Hij kroop in bed en zag de bloedende kop en de witte spookogen van Trapp. Hij voelde zich schuldig. En medeplichtig. Hij moest denken aan dat andere ongeval, twee jaar geleden. Hij trok het laken over zijn hoofd en prevelde zijn gebeden.

The minute you let her under your skin,

Then you begin to make it better.

THE BEATLES – Hey Jude

De volgende dag moest hij te voet naar school. Met een fiets zonder ketting raakte je nergens. Er heerste een bedrukte sfeer in de klas. Trapp lag nog in het ziekenhuis en Vanachteren zijn kop was omzwachteld. Zuster Virginie, titularis van het zesde, was razend. ‘Het is een schande voor de hele klooster-gemeenschap,’ riep ze, ‘heb ik jullie zo opgevoed? Stelletje goddeloze wildebrassen. Wie was er allemaal aanwezig op die rooftocht?’

Hij en de andere pruimenjagers staken een vinger in de lucht.

‘Neem jullie rekenboek op bladzijde drieënzestig. Vraagstuk één tot twintig. Tegen morgen.’

Oef. Dat viel mee. De anderen zouden er hun tanden op stukbijten.

’s Middags stond er vis op het menu. Die smaakte zouter dan gepekeld snot. Hij liet de helft staan. Vanachteren vrat het op met krot en mot, de uitgehongerde varkensbeer.

Tijdens de speeltijd van drie uur dronk René van het kraantje op de speelplaats en kreeg het alweer aan de stok met Pancratia. Alweer trok ze hem aan zijn linkeroor, naar alweer dezelfde donkere hoek. ‘Drink tijdens het eten,’ zei ze.

Hij wenste haar opnieuw de hel toe, in een hol nog dieper dan het vorige.

Na schooltijd ging hij recht naar huis. Het was schroeiend heet en er was geen zuchtje wind. De lucht boven de akkers sidderde alsof de grond op het punt stond te gaan koken. Luchtspiegelingen. Best wel grappig zo’n luchtspiegeling. Ploeterde je dagenlang door de woestijn, van de ene zandhoop naar de andere, uitgedroogd als een regenworm op een Leuvense stoof, zag je ineens in de verte een oase en dan: floep! Alles weg. Wat een lolbroek was de Schepper toch.

De landweg was dor, droog en hard als beton, met tractorsporen diep als ravijnen. Op de middenberm groeide stekelig onkruid. René krabde zijn kuiten tot er bloed uit zijn vel sprong. Hij bleef staan om te niezen. De jaarlijkse hooikoorts-ellende teisterde zijn kop heviger dan ooit. Hij grabbelde naar zijn zakdoek en probeerde zijn neus te snuiten. Het lukte niet. Het snot zat vast gemorteld tussen zijn hersenen. Met open mond, gezwollen ogen en een keelgat schraperig als schuurpapier sleepte hij zich voort. En dan die dorst. Van die snotvis.

Hij passeerde de haag van de pastoor en bleef staan. Daar-ginds liep een meisje. Waar kwam die vandaan? Ze droeg een wit bloesje met pofmouwtjes en een kort beweeglijk rokje dat bij elke stap speels tegen haar dijen zwiepte. Ze had een fraai stel benen en donker haar tot ver over haar schouders.

Ze hield er flink de pas in. Ze keek heel even om, alsof ze zijn blik voelde priemen, omarmde haar schooltas alsof het haar lief was. Hij zag niet eens haar gezicht tijdens dat kortstondige zwiertje, betoverd als hij was door die wiegende heupen en dat wuivende haar.

Waarom stapte zo snel? Moest ze dringend? Hij zette een spurt in en struikelde over een stuk prikkeldraad. Pols verstuikt, snee in zijn knie. Bloed. Altijd weer bloed. Hij krabbelde recht en rende verder. Hij zag haar nog net verdwijnen in de Fox.

Dat was interessant.

Hij rende de grote baan over en haastte zich naar de keukenkraan. Na vijf glazen water kwam hij bij zijn positieven.

Moeder sloeg hem gade. ‘Ben je nog wel goed bij je verstand?’

‘Hm?’

‘Straks stolt je bloed.’

‘Ik heb vreselijke dorst, ma.’

‘Waarom drink je niet op school?’

‘Verboden.’

‘Hoezo?’

‘Ik dronk van het kraantje op de speelplaats en vloog in de hoek.’

‘Dankzij wie?’

‘Pancratia.’

‘Wat een serpent, moge ze eeuwig branden op de bodem van de hel. De kinderen zo laten uitdrogen in die hitte.’

Haar woorden klonken hem als muziek in de oren. Ma haatte de nonnen. Elke aanleiding was goed om de complete kloosterkolonie naar het rijk van de duivel te wensen.

Tijdens haar kinderjaren had ze ook school gelopen in een klooster. Soms ratelde ze met vlammende ogen herinneringen af aan de oorvegen, de vernederingen, de afzonderingen in het kolenhok en het getimmer met de regelstok op vingers en achterwerk. Hij begreep lange tijd niet waarom hij dan bij de nonnen naar school moest, tot ze zei dat de gemeenteschool werd geleid door een schoolmeester die meer dronken was dan nuchter, die alleen les gaf als hij doorheen zijn voorraad jenever zat en die de leerlingen de rest van de tijd aan hun lot overliet. De weinige kinderen die er schoolliepen waren in haar ogen ook van erg gemene komaf. En wat dan nog? Hij zou er niets op tegen hebben om naar de gemeenteschool te gaan en slechts af en toe les te krijgen. Zo kon hij de rest van zijn tijd strips en boeken lezen. Ma dacht er duidelijk anders over. ‘Bij die zatlap leer je niets, bij de nonnen oefen je tenminste nog gehoorzaamheid en schone manieren.’

Hij wist wel beter. De nonnen deden misschien niet meer aan lijfstraffen, behalve oortjetrek, maar ze hadden zich bekwaamd in geweld op afstand. Beschimpingen, beledigingen en bedreigingen. Pancratia op kop. Het lompe scharminkel.

‘Ik zag daarnet een van de meisjes van het café.’

‘En?’

‘En wat?’

‘Sprak je met haar?’

‘Nee, ze liep te rap.’

‘Tja. Daar kan ik me iets bij voorstellen.’

‘Gaan we vanavond naar de opening?’

‘Nee, geen tijd.’

Jammer, anders kon hij kennis maken met haar. Of haar veroveren. Stel je voor. Na het eten vloog hij naar boven. Aan

de overkant nog steeds geen buurmeisjes te zien.

Hij begon aan zijn straf. Twintig vraagstukken. Het duurde langer dan verwacht. Hij vervloekte Trapp. De lamzak lag ondertussen op zijn dooie gemak in het ziekenhuis. Zonder straf.

Na afloop opende hij het raam. De deur van de Fox stond open en er klonk luide muziek. Popmuziek. Een verademing.

De vorige bazin, een vrouw met pikzwart haar en bloedrode lippen, had godganse dagen het schlagertje *Zwarte Lola* gedraaid. Ze zong het ook mee, dansend met haar inwonende neef, op afgesleten naaldhakken, met een korte plissérok en slobberpanty's met ladders van enkels tot billen. René werd koekoek van haar Zwarte Lolaplaatje. Haar inwonende neef op de duur ook. Die dacht op een morgen dat hij kon vliegen. In zijn blootje sprong hij vanop de eerste verdieping uit het venster en stuikte als een vetgemeste kalkoen tegen de pla-veien. Een heleboel botten gebroken. Zijn schedel ook. Hij moest naar de kliniek. En vandaar naar het zothuis. Zwarte Lola was dan maar gestopt met het café.

Wat moest hij met het meisje? Stel dat ze zijn vriendinne-tje werd. Om mee te spelen tijdens de komende vakantie. Wat een vooruitzicht.

Een plan! Dat moest hij hebben. Een slim en simpel plan. Bijvoorbeeld: als John Wayne de Fox binnenwaaien, borst vooruit, handen naast de heupen, plaatsnemen op een barkruk, mysterieus in haar ogen kijken en zeggen, laag en traag: 'Een flesje Almdudler graag, met een rietje.'

Kaboem!

Spannend.

Spijtig dat er geen klapdeuren hingen.